

ЗАКОНОДАВЧЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДОГОВІРНИХ ВІДНОСИН У СФЕРІ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ: СТАН І НАПРЯМИ РОЗВИТКУ

Ірина Коваль,
*в.о. завідувача кафедри цивільного права і процесу
Донецького національного університету,
доктор юридичних наук, доцент*

У статті проаналізовано норми чинного законодавства України, що регулює договірні відносини у сфері інтелектуальної власності. Виявлено особливості законодавчого регулювання договірних відносин в авторському праві та праві промислової власності. Визначено проблеми й перспективи вдосконалення законодавства про договори, пов'язані з передачею прав інтелектуальної власності. Як загальні напрями розвитку цього законодавства визначено законодавче забезпечення функціональної спеціалізації норм про договори у сфері інтелектуальної власності, а також нормативну регламентацію правових форм залучення прав інтелектуальної власності в інноваційну діяльність.

Ключові слова: договірні відносини, інтелектуальна власність

Розвиток договірних відносин у сфері інтелектуальної власності зумовлюється, насамперед, розумним поєднанням нормативного та договірного регулювання (саморегулювання) цих відносин. Законодавча регламентація правил передачі майнових прав на результати інтелектуальної діяльності має забезпечувати адекватне відображення та моделювання суспільних зв'язків, які складаються з приводу договірної реалізації прав інтелектуальної власності, задля збалансування й захисту інтересів авторів, інших правовласників, суспільства та держави в цілому. Якість, досконалість законодавства вважається важливим показником соціально-економічної корисності права. До параметрів якості законодавчих актів належать змістові, регулятивні, системні, техніко-юридичні, стилістичні та інші

показники, які мають «працювати» в єдності [1, 77, 113].

Законодавче регулювання договірних відносин, які складаються у сфері інтелектуальної власності, здійснюється в Україні на двох рівнях: 1) загальному — Цивільний кодекс України; 2) спеціальному — Господарський кодекс України та закони, що закріплюють особливості охорони прав на об'єкти інтелектуальної власності, зокрема, закони України «Про авторське право і суміжні права», «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі», «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» та ін. Беручи до уваги, що Цивільний кодекс України, Господарський кодекс України та спеціальні закони* приймалися з різницею в 10 років, вони закріплюють неоднакові підходи до правових форм передання майнових прав інте-

* У теорії права спеціальними визнаються правові норми. Утім, оскільки більшість норм зазначених законів у сфері інтелектуальної власності за сферою своєї дії є спеціальними та серед фахівців їхня назва як «спеціальні закони» є усталеною, видається виправданим вживання такого словосполучення

лектуальної власності як з погляду їх термінологічного позначення, так і за змістом. За таких умов сьогодні значно ускладнюється однозначне тлумачення та застосування відповідних правових норм, що, зокрема, стримує і розвиток національного ринку прав інтелектуальної власності.

Проблематика законодавчого регулювання договірних відносин у сфері інтелектуальної власності висвітлюється в науковій літературі фрагментарно, залежно від предмета відповідних досліджень. Вчені досліджують, зокрема, місце договорів щодо розпорядження правами інтелектуальної власності серед цивільно-правових договорів [2]; ліцензійні договори у сфері інтелектуальної власності [3]; деякі питання державної реєстрації ліцензійних договорів та договорів комерційної концесії [4; 5]; особливості залучення прав інтелектуальної власності до договірної діяльності суб'єктів господарювання [6] та ін. З огляду на розрізненість досліджуваних питань, а також наявність спільних рис і специфіки договірного обороту авторських прав і прав промислової власності, важливе значення має системне висвітлення ключових напрямів розвитку законодавчого регулювання договірних відносин у сфері інтелектуальної власності, в межах яких потрібна подальша конкретизація шляхів їх реалізації у правових нормах.

З огляду на зазначене, **метою статті** є визначення стану та напрямів розвитку законодавчого регулювання договірних відносин у сфері інтелектуальної власності.

Цивільно-правова кодифікація норм у сфері інтелектуальної власності охоплює норми, що регулюють як статику, так і динаміку реалізації прав інтелектуальної власності. При цьому специфіка підходу Цивільного кодексу України полягає в тому, що питання статички прав на результати інтелектуальної власності закріплюються

окремо для кожного виду об'єктів інтелектуальної власності (для авторського права — це глава 36 «Право інтелектуальної власності на літературний, художній та інший твір (авторське право)» ЦК України), натомість правила щодо передання майнових прав визначаються на єдиних засадах для всіх інститутів інтелектуальної власності безвідносно до їхньої специфіки. Договорам у сфері інтелектуальної власності присвячена глава 75 «Розпорядження майновими правами інтелектуальної власності» та глава 76 «Комерційна концесія», які розташовані у книзі V «Зобов'язальне право» ЦК України.

Структурне відокремлення у книзі V ЦК України в окрему главу норм щодо договорів з інтелектуальної власності актуалізувало питання належності договорів у цій сфері до певного виду договірних зобов'язань. У теорії договірного права переважає багату-ступенева класифікація договорів за критерієм спрямованості результату: 1) договори про передачу майна, 2) договори про виконання робіт, 3) договори про надання послуг, 4) договори про створення різних утворень [7, 399].

З огляду на цей поділ, договори у сфері інтелектуальної власності кваліфікують в юридичній літературі по-різному: як новий тип договорів [8], особливу групу договорів [9], особливий клас договорів [10]. Одночасно, серед науковців висловлюється підхід, за яким договірні зобов'язання, пов'язані із переданням виключних прав, пропонується відносити до тієї чи іншої з названих чотирьох груп договору залежно від його предмета. Наприклад, В. Мілаш вважає договори з надання в користування майнових прав інтелектуальної власності належними до групи «договорів на передання майна в користування» [11, 117].

Останній підхід видається дискусійним, адже за такого бачення втрачається специфіка договірних відносин у сфері розпорядження майнови-

ДОГОВІРНІ ВІДНОСИНИ

ми правами інтелектуальної власності, яка проявляється в тому, що динаміка цих прав (шляхом тимчасової передачі права на використання об'єкта інтелектуальної власності чи відчуження виключного права) пов'язана з визначенням юридичної долі не власне об'єкта правовідносин, а майнових прав на нього. М. Брагінський і В. Вітрянський з цього приводу зазначають, що через специфіку інтелектуальних результатів можливість їх фактичного використання іншими особами не зумовлена передачею об'єкта правовласником, оскільки така можливість існує у кожного; в юридичному сенсі підставою використання об'єкта інтелектуальної власності є отримання дозволу правовласника, що не може бути прирівняно до передачі речі в користування [12, 981].

Сутнісна відмінність обороту прав на нематеріальні результати інтелектуальної діяльності зумовлює специфічні правові форми його опосередкування, порівняно з передачею речей. Ця обставина дає підстави солідаризуватися з поглядами тих учених, які вважають договори у досліджуваній сфері самостійною групою договірних зобов'язань [12, 16]. Зазначене, своєю чергою, дає підстави позитивно сприйняти прагнення законодавця до структурного відмежування договорів у сфері інтелектуальної власності (глави 75, 76 ЦК України) з наданням їм режиму окремої групи договорів, у межах якої відбувається внутрішня диференціація договорів на види залежно від їхнього предмета: ліцензійний договір, договір про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності, договір про передання виключних майнових прав інтелектуальної власності.

Спеціальне регулювання договірних відносин у сфері інтелектуальної власності здійснюється нормами спеціальних законів і підзаконних нормативно-правових актів. Так, у Законі України «Про авторське право і су-

міжні права» особливостям передачі майнових прав присвячено лише кілька статей (ст. 31–34) Закону. Системний аналіз вказаних норм свідчить про наявність як понятійно-термінологічних, так і змістових вад регламентації договорів в авторському законодавстві. Так, потрібно звернути увагу на множинність і неузгодженість термінів, які застосовуються для позначення договорів у сфері авторського права. Узагальнюючою назвою для цих договорів є поняття «авторський договір» (ч. 1 ст. 31 «Про авторське право і суміжні права»), при цьому його визначення Закон не містить. Норми вказаного Закону та сучасні наукові підходи до природи авторського договору дають підстави стверджувати, що це поняття не має спеціального функціонального значення щодо окремого виду договірних зобов'язань з власною юридичною характеристикою, а лише вказує на пов'язаність предмету договору із реалізацією прав на твори науки, літератури та мистецтва (його авторське «забарвлення»). Для визначення конкретних видів договорів в авторському праві вказаний Закон застосовує інші поняття (наприклад, авторський договір замовлення, договір на право використання творів).

Серед термінологічних вад Закону України «Про авторське право і суміжні права» яскраво вираженою є різне формулювання назв одного й того ж виду договору. Так, договір, за яким надається право на використання твору та який у Цивільному кодексі України має назву «ліцензійний договір», у цьому Законі позначається по-різному: «договори на право використання творів» (ст. 33), «авторський договір про передачу виключного права» (ч. 3 ст. 32), «авторський договір про передачу невиключного права» (ч. 4 ст. 32). Таке неузгоджене розмаїття термінів створює помилкове враження щодо різної природи вказаних договорів і є незручним при реалізації правових норм. Ви-

дається, що спеціальний Закон України «Про авторське право і суміжні права» має ґрунтуватися на загальній термінології Цивільного кодексу України і розвивати її в спеціальних нормах за єдиною термінологічною лінією. З огляду на це, в спеціальному законі доцільно замість трьох названих позначень договорів закріпити поняття «ліцензійний авторський договір».

Закон України «Про авторське право і суміжні права» не виправдано отожднює поняття «передача» та «відчуження» стосовно авторських прав, вживаючи їх як синоніми в назві ст. 31 і за її текстом. Таке змішування термінів призвело, з одного боку, до втрати різниці між договором, за яким права передаються тимчасово (ліцензійний договір), і договором про відчуження авторських прав, а з другого — до відсутності належного спеціального регулювання відносин з відчуження майнових авторських прав, які опосередковують повну уступку прав (зміну правовласника).

Авторське законодавство не створює цілісного уявлення про систему договірних конструкцій в авторському праві. Як свідчить аналіз норм Закону України «Про авторське право і суміжні права», реалізація авторських прав представлена більш широким колом зв'язків, які не вичерпуються лише передачею майнових прав. Це, зокрема, договір між співавторами твору (ст. 13 цього Закону); договір про колективне управління майновими правами суб'єктів авторського права і суміжних прав (ст. 48 Закону); договір про виплату винагороди за використання опублікованих з комерційною метою фонограм, відеограм, їх примірників та зафіксованих у них виконань (ст. 43 Закону) і т.д. Отже, авторське законодавство має створювати повноцінну систему регламентацію двох груп договорів: (1) договорів щодо розпорядження майновими авторськими правами та (2) договорів, які забезпечують здійснення авторських прав.

Наступним недоліком авторського закону є той факт, що він не забезпечує належну деталізацію і розвиток загальних положень Цивільного кодексу України про договори, пов'язані із розпорядженням правами інтелектуальної власності, з урахуванням широкого кола об'єктів авторських прав і способів їх використання. У цьому контексті потрібно є належна нормативна регламентація особливостей укладення, виконання, припинення авторських договорів, які укладаються у різних сферах літератури та мистецтва, зокрема: видавничого договору, сценарного договору, постановочного договору тощо.

Удосконалення вимагають також норми Закону України «Про авторське право і суміжні права», що закріплюють відповідальність сторін авторського договору за невиконання чи неналежне виконання зобов'язань за договором. Стаття 34 вказаного Закону встановлює, що сторона, яка не виконала або неналежним чином виконала зобов'язання за авторським договором, зобов'язана відшкодувати іншій стороні всі збитки, в тому числі упущену вигоду (ч. 1); якщо автор не передав твір замовникові відповідно до умов авторського договору замовлення, він повинен відшкодувати замовникові збитки, в тому числі упущену вигоду (ч. 2). Наведені приписи відтворюють загальний принцип цивільного права про повне відшкодування збитків, заподіяних за договором, без урахування особливостей його застосування стосовно авторських правовідносин. Такий підхід видається необґрунтованим, з огляду на специфіку творчої діяльності, з якою пов'язані договори замовлення в авторському праві. Непередбачуваність творчого процесу, відсутність гарантій успішного досягнення замовленого за договором інтелектуального результату ставить автора як сторону цього договору в ризиковане становище. Безумовно, принцип свободи цивільно-правового договору дає можливість сторонам закріпити

ДОГОВІРНІ ВІДНОСИНИ

в авторському договорі інші, більш «м'які» правила відповідальності для автора в разі його творчої невдачі (наприклад відшкодування автором лише реальних збитків). Проте, зважаючи на нерозвиненість стабільних цивілізованих договірних відносин в авторському праві, правову необізнаність авторів, їхнє слабе фінансове становище та залежність від замовників, нагальною є необхідність закріплення спеціальної норми, яка встановлюватиме обмежену відповідальність автора за невиконання чи неналежне виконання замовлення в разі творчої невдачі. Обсяг відповідальності в такому разі має бути обмежений відшкодуванням реальних збитків (без втраченого прибутку). Таким чином урегульоване це питання у законодавстві низки зарубіжних країн.

Специфіка сфери промислової власності зумовлює особливості договірної реалізації виключних прав, які частково знаходять своєї відображення і в законодавчому матеріалі. Нормативна основа правового регулювання договірних відносин у сфері промислової власності забезпечується сукупністю загальних правових приписів про господарські та цивільні договори, та спеціальних положень, які визначені у нормах: 1) Цивільного кодексу України — глава 75 «Розпорядження майновими правами інтелектуальної власності», глава 76 «Комерційна концесія»; 2) Господарського кодексу України — глава 36 «Використання у підприємницькій діяльності прав інших суб'єктів господарювання (комерційна концесія)», ст. 331 «Договір на створення і передачу науково-технічної продукції»; 3) спеціальних законів у сфері промислової власності — чч. 6–9 ст. 28 Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі», чч. 4–7 ст. 20 Закону України «Про охорону прав на промислові зразки», чч. 7–9 ст. 16 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг»; 4) Закону України «Про дер-

жавне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» — розділ IV «Договори про трансфер технологій».

Наведене розташування нормативного масиву відображає процеси функціональної спеціалізації у праві, що за визначенням О. Беяневич, проявляється у «розподілі навантаження» як між нормами однієї галузевої належності (загальними нормами, що регулюють порядок укладення, зміни, розірвання господарських договорів, їхні зміст, виконання тощо, та спеціальними нормами, котрі регулюють певні види господарських договорів з урахуванням їхньої специфіки), так і з нормами цивільного права (загальними положеннями про договори, зобов'язання) [13, 66].

З огляду на вказаний зміст і призначення процесів функціональної спеціалізації у праві, можна констатувати, що у сфері промислової власності розвиток цих процесів не забезпечений повною мірою. Законодавець обмежується здебільшого закріпленням загальних моделей договірної передачі виключних прав, які розраховані на всі інститути права інтелектуальної власності. Така уніфікація норм має важливе значення з погляду вироблення вихідних положень про договори щодо всієї сфери інтелектуальної власності, які відображають правила передачі виключних прав на нематеріальні об'єкти, порівняно з оборотом речей, а також сприяють економії викладення законодавчого матеріалу. Натомість наявність лише загальних положень, без подальшої внутрішньої диференціації моделей передачі виключних прав щодо сфери промислової власності, визначення їхніх зв'язків з іншими інститутами господарського права, є недостатньою.

Зазначене свідчить про важливість подальшого вдосконалення правового регулювання договірних відносин у сфері промислової власності, зважаючи на специфіку принципів охорони прав на об'єкти промислової власності

та господарської сфери, де такі права переважно реалізуються.

Перший напрям удосконалення зумовлений істотними відмінностями, притаманими праву промислової власності порівняно з авторським правом. Цей об'єктивний факт зумовлює, своєю чергою, потребу в належній конкретизації загальних положень про розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності, що закріплені в главі 75 ЦК України. Спеціальні норми мають відображати специфіку передачі прав на результати науково-технічної творчості, розрізняльні позначення саме у сфері організації та здійснення господарської діяльності, забезпечуватися нормативно визначеними конструкціями відповідних договорів.

Дослідження визначених у законодавстві правових форм передачі прав на об'єкти промислової власності на предмет їх відповідності сучасним вимогам національної економіки в розрізі інноваційного розвитку суспільства, свідчить, що законодавець обмежується двома правовими формами: ліцензійним договором і договором про відчуження майнових прав промислової власності. Вказані договори, справді, здатні обслуговувати різні акти обороту виключних прав залежно від мети правовласника — тимчасово передати право на використання охоронюваного об'єкта чи здійснити відчуження права. Тож на початковому етапі формування в країні ринку прав промислової власності акти передачі цих прав вичерпувались укладенням зазначених договорів. Натомість, процеси поглиблення й ускладнення господарського життя зумовлюють потребу в більш широкому використанні потенціалу виключних прав задля задоволення різноманітних інтересів правовласника у підвищенні результативності його господарської діяльності.

З огляду на зазначене, другий напрям удосконалення правового регулювання договірних відносин у сфері

промислової власності пов'язаний з нормативним визначенням правових форм передачі прав промислової власності, якщо ці права мають значення інвестицій, засобів забезпечення виконання зобов'язань тощо. Це відбувається при внесенні майнових прав на об'єкти промислової власності як вкладу до формування статутного капіталу господарської організації корпоративного типу; як вкладу до спільної діяльності (простого товариства); як предмета застави та подальшого відчуження заставленого майнового права внаслідок звернення стягнення на нього.

Специфіка вказаних корпоративних, договірних відносин накладає свій відбиток на правові форми передачі прав промислової власності, що має знайти відповідне відображення в законодавстві. Неврегульованість питань формально-юридичної кваліфікації правових форм передачі майнових прав промислової власності у вказаних випадках призводить до невизначеності конкретного механізму розпоряджання цими правами, обсягу прав правоволодільця та набувача (користувача), їхніх взаємовідносин у процесі використання об'єкта промислової власності, у разі припинення патенту (свідоцтва), визнання його недійсним тощо.

Третій напрям удосконалення правового регулювання обороту прав промислової власності спрямований на забезпечення правових форм передачі цих прав у процесі виробництва та реалізації інноваційної продукції, трансферу технологій. Аналіз передбачених чинним та перспективним законодавством договірних форм здійснення інноваційної діяльності свідчить, що вони тяжіють до конструкції єдиного комплексного договору («договір про трансфер технологій», «договір про створення інноваційного продукту»), який охоплює різноманітні за своєю природою, об'єктом, суб'єктами, змістом договірні відносини. Такий підхід ви-

кликає певні зауваження, позаяк може загрожувати розмиванню галузевої, видової приналежності, кваліфікаційних ознак договірних зобов'язань, які опосередковують інноваційний процес. Це, своєю чергою, може мати наслідком визнання факту передачі прав промислової власності недійсним, договору неукладеним тощо, адже для договорів, які пов'язані з переданням прав на нематеріальні об'єкти інтелектуальної власності, законодавством передбачено спеціальні договірні конструкції із власними предметом, істотними умовами, обов'язковістю державної реєстрації факту передачі прав у патентному відомстві тощо. Належна специфікація та забезпеченість прав на використання у процесі створення інноваційної продукції науково-технічний результат є важливою умовою ефективності будь-якої інноваційної діяльності. Тож правова форма договірних зв'язків у межах залучення виключних прав до інноваційної діяльності має створювати умови для зниження ризиків, пов'язаних із розподілом, отриманням прав інтелектуальної власності, гарантувати стабільність і передбачуваність інноваційної діяльності загалом.

З огляду на це, вдосконалення законодавчого регулювання договірних відносин, які складаються у сфері залучення вказаних прав до інноваційної діяльності, доцільно здійснювати

на підставі забезпечення самостійного значення договорів про передачу виключних прав у системі договорів, які опосередковують інноваційну діяльність, із конкретизацією видів таких договірних конструкцій щодо специфіки стадій інноваційного циклу.

Отже, вищевикладене свідчить про існування особливостей законодавчого регулювання договірних відносин у сфері авторського права та права промислової власності, котрі вимагають належного відображення у законодавстві. Кожен із зазначених напрямів удосконалення законодавчого регулювання договірних відносин у сфері інтелектуальної власності потребує подальшої поглибленої розробки. При цьому до спільних напрямів удосконалення законодавства щодо всіх об'єктів інтелектуальної власності потрібно віднести забезпечення, по-перше, функціональної спеціалізації норм про договори у сфері інтелектуальної власності, по-друге, нормативної регламентація правових форм залучення майнових прав на об'єкти інтелектуальної власності до сфери виробництва й реалізації інноваційної продукції, розвиток якої є пріоритетним завданням для національної економіки. ♦

Список використаних джерел

1. Прозоров В. Ф. *Качество и эффективность хозяйственного законодательства в условиях рынка* / В. Ф. Прозоров. — М. : Юрид. лит., 1991. — 159 с.
2. Якубівський І. *Договори щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності за законодавством України* / І. Якубівський // Підприємництво, господарство і право. — 2007. — № 8. — С. 15–18.
3. Крижна В. І. *Ліцензія та ліцензійні договори як правова форма розпорядження майновими авторськими правами* // *Тези доповідей на наук.-практ. Інтернет конф. «Договірні форми реалізації майнових прав інтелектуальної власності на об'єкти авторського права» [Електронний ресурс]*. — Режим доступу : <http://ndiiv.org.ua/ua/tezy-dopovidey-na-naukovo-praktychnu-internet>

konferentsiju-dohovirni-formy-realizatsiji-maynovykh/view-kryzhna-v-i-litsenzija-ta-litsenziyni-dohovory-jak-pravova-forma-rozporjadzhennja-maynovymu-avtors.html?action=print#ixzz3cOg7vMjp.

4. Лукач І. Проблеми державної реєстрації договорів комерційної концесії / І. Лукач // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. — 2013. — № 2 (96). — С. 111–114.
5. Дмитришин В. Державна реєстрація ліцензійних договорів: «за» та «проти» / В. Дмитришин // Теорія і практика інтелектуальної власності. — 2012. — № 6. — С. 59–64.
6. Мілаш В. Інтелектуальна власність у сфері договірної діяльності господарюючих суб'єктів / В. Мілаш // Підприємництво, господарство і право. — 2006. — № 6. — С. 3–9.
7. Брагинский М. Договорное право : кн. 1 : Общие положения / М. И. Брагинский, В. В. Витрянский. — Изд. доп. — М. : Статут, 2002. — 848 с.
8. Маркеев А. И. Договорные отношения по использованию изобретений в России: дис... канд. юрид. наук : 12.00.03 «Гражданское право; предпринимательское право; семейное право; международное частное право» / А. И. Маркеев. — М., 2002. — 146 с.
9. Верина О. В. Лицензионные договоры на объекты интеллектуальной собственности и информацию: дис... канд. юрид. наук : 12.00.03 «Гражданское право; предпринимательское право; семейное право; международное частное право» / О. В. Верина. — М., 1997. — 143 с.
10. Степанова О. А. Договор об использовании идеальных результатов интеллектуальной собственности: дис... канд. юрид. наук : 12.00.03 «Гражданское право; предпринимательское право; семейное право; международное частное право» / О. А. Степанова. — М., 1998. — 240 с.
11. Мілаш В. С. Комерційний договір у господарському праві: теоретичні проблеми становлення та розвитку: дис... докт. юрид. наук : 12.00.04 «Господарське право; господарсько-процесуальне право» / В. С. Мілаш ; Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого. — Х., 2008. — 430 с.
12. Брагинский М. И. Договорное право : кн. 3: Договоры о выполнении работ и оказании услуг / М. И. Брагинский, В. В. Витрянский. — изд. доп.— М. : Статут, 2002. — 1055 с.
13. Беяневич О. А. Про спеціалізацію у правовому регулюванні господарських договірних відносин / О. Беяневич // Право України. — 2010. — № 8. — С. 64–71.

Надійшла до редакції 25.05.2015 р.

Коваль І. Законодавельне регулювання договірних відносин у сфері інтелектуальної власності: стан і перспективи розвитку. В статті проаналізовані норми діючого законодавства України, регулюючого договірні відносини у сфері інтелектуальної власності. Виявлені особливості законодавельного регулювання договірних відносин у авторському праві і праві промислової власності. Визначені проблеми і перспективи удосконалення законодавства у договорах, пов'язаних з передачею прав інтелектуальної власності. К загальним напрямкам розвитку даного законодавства

ДОГОВІРНІ ВІДНОСИНИ

отнесено законодательное обеспечение функциональной специализации норм о договорах в сфере интеллектуальной собственности, а также нормативная регламентация правовых форм вовлечения прав интеллектуальной собственности в инновационную деятельность.

Ключевые слова: договорные отношения, интеллектуальная собственность

Koval I. Legislative regulation of contractual relations in the field of intellectual property: the state and prospects of development. The norms of current legislation of Ukraine, regulative contractual relations in the field of intellectual property, are analyzed in the article. The features of the legislative regulation of contractual relations are educed in a copyright and industrial property rights. Problems and prospects of improvement of the legislation are certain about the agreements related to transfer of intellectual property rights. To general directions of development of this legislation the legislative providing of functional specialization of norms is attributed about agreements in the field of intellectual property, and also normative regulation of legal forms of involving of intellectual property rights in innovative activity.

Keywords: contractual relations, intellectual property

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

Науково-практичний журнал «Теорія і практика інтелектуальної власності» виходить один раз на два місяці. Передплатити наш журнал ви зможете в будь-якому поштовому відділенні України, а також за допомогою системи WebMoney на сайті ДП «Преса» — www.presa.ua.

Сподіваємося, що наш журнал стане корисним помічником у вашій справі!

З глибокою повагою,
редакційна колегія

Вартість передплати на 2015 рік у грн					
	Індекс	2 міс.	4 міс.	6 міс.	12 міс.
Фізичні та юридичні особи	23594	35	70	105	210

2015 Subscription prices in UAH					
	Index	2 months	4 months	6 months	12 months
Individuals and legal bodies	23594	35	70	105	210